

eningen, og som sikkert har skrevet »Fri Diskussion« paa deres Fane.

»Kvindelig Læseforening« har mere end opfyldt de Forventninger, man var berettiget til at nære til den, og at den har afhjulpet et Savn, det viser dens stadig stigende Medlemstallet, der i de forløbne Aar er voxet fra 71 til 558. Dens Stiftere, Bestyrelse og Funktionærer har alle i høj Grad Krav paa Medlemmernes Taknemlighed, og denne bliver dem ganske vist ogsaa til Dél: thi der er utvivlsomt kun faa blandt de 558, som ikke i Foreningens stille, med ægte »kvindelig« Sans for Hygge indrettede Stuer har fundet hvad de trængte til: Hvile og Adspredelse efter Dagens Arbejde, enten ved Bøgerne eller ved opmuntrende og fornøjelig Samtale. »Kvindelig Læseforening« har sikkert en stor og lys Fremtid for sig.

E. G.

Teodor Fabers minde.

Det var Fabers gæstfri hjem, som stod for mit indre øje, da jeg begyndte min bog »Om ægtefællers formueretlige ligestillelse« således:

»En broder og en søster flytter sammen for at føre fælles husholdning Hver kan pege på sit, og hver er rådig over sit. Begge er myndige og selvstændige i økonomisk henseende.«

Derimod var hverken han enkemand eller hans søster, husets værtinde, enke. Ingen af dem har været gifte. Om trent i den alder, da de fleste, som gifter sig, indgår ægteskab, — eller dog ikke meget senere — flyttede de sammen. De levede udmærket sammen, uagtet de hver især, både åndelig og økonomisk, bevarede sin selvstændighed. Deres lange samliv i den bedste indbyrdes forståede er et bevis for, at en sammensmeltning af formuer og anskuelser ingenlunde er nødvendig, når kun den indbyrdes agtelse og værdighed er til stede imellem den mand og den kvinde, som fører fælles hus; og hvad enten det er som ægtefæller eller — således